

**„Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmi se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pronárodem, před člověkem záludným a podlým! Tys přece moje záštita, Bože. /Žalm 43, 1-2/**

Izajáš 43, 16-21

Filipským 3, 7-14

Jan 12, 1-8

Pomazání v Betanii

Po vzkříšení Lazara odešel Ježíš se svými učedníky ještě na krátký čas do kraje blízko pouště do města Efraim. V tu dobu již byli židovští velekněží smluveni, že ho zabijí. Šest dní před Velikonocemi se Ježíš vrací do Betanie, vesnice vzdálené asi 3 km od Jerusáléma. Na jeho počest je v domě Marty, Marie a jejich bratra Lazara hostina, jíž se účastní právě také Lazar. Evangelista záměrně zmiňuje, že Lazar s ostatními stoloval – zdůrazňuje tím realitu jeho vzkříšení. (Později vzkříšený Pán Ježíš bude také opravdu jíst pečenou rybu. /L 24,43/)

Marie pomazává Ježíšovy nohy velmi vzácným a drahým olejem z pravého nardu. Nard je aromatická rostlina rostoucí v Himalájích, mezi Tibetem a Indií. Přes Persii se pak dovážel do oblasti Blízkého východu. Oleje z nardu se používalo v bohatých domech po koupeli a sloužil také k pomazání těl ukládaných do hrobu.

V evangeliu podle Marka, kde je také tento příběh zachycen, šlo o nenačatou lahev s olejem, kterou žena rozbila a vylila na Ježíšovu hlavu. Lahve měly velmi úzká hrdla, aby se v běžné situaci nespotřebovalo oleje moc a snadno se vylilo jen maličké množství – doslova pár kapek jako u voňavky. Pokud tedy Marie chtěla olej neodkapávat, ale vylít, musela nádobu rozbít. I samotné lahve byly velmi cenné, protože byly vyráběny z drahého průsvitného mramoru, který se dovážel z Egypta.

Jan na tomto rysu vyprávění netrvá, nemluví o rozbití lahve, ale o libře. Tou se rozuměla míra a jí odpovídající nádoba. Jedna libra je 327 gramů. Výtěžek z prodeje vzácného oleje by byl 300 denárů, což odpovídalo mzdě dělníka za 300 pracovních dnů.

U Jana se nad činem Marie pobuřuje Jidáš, u Marka jsou to „někteří“, u Matouše učedníci. Možná, kdybychom tam v té době byli my, pobuřovali bychom se také....

Lidé, kteří chodili za Ježíšem, vždy něco chtěli. Uzdravení, soucit, ukázat cestu (nejlépe snadnou) do Božího království, vidět zázrak, svrhnout Římany. Jen málokdo se vrátil a poděkoval. Farizeové číhali na jeho slova a chtěli ho nachytat.

Marie nyní nic nechce. Je nesmírně vděčná za vzkříšení – za život svého bratra Lazara. Má obrovskou vnitřní radost z Ježíšovy přítomnosti a podvědomě tuší, že se taková chvíle už nikdy nebude opakovat. Vnímá tu nesmírnou pokojnou lásku Ježíše k lidem a zároveň ona sama je naplněna láskou k Ježíšovi. To vše ji vede k naprosto mimořádnému činu. Bere tu nejcennější věc, kterou má a dává ji Ježíšovi. Pokorně se sklání k jeho nohám. **Svým skutkem vyznává, že Ježíš je pro ni Pán.** Projevila lásku velkorysostí, která nepočítá náklady. Nepřemýšlí nad tím, kolik dá a kolik si nechá. Nedává jen trochu, aby jí nechybělo. Nedává ze svých přebytků, ale dává všechno. Co všechno? **Dává Ježíšovi své srdce.**

Olej v tomto vyprávění není zase tak podstatný. Je to obraz o našem srdci. Nejde tady o hmotné věci, peníze, dokonce ani o náš čas pro druhé. Vždyť Ježíš říká: „Chudé máte vždycky s sebou, ale mne nemáte vždycky.“ (V řeckém překladu je „potřebné“) Ježíš věděl, že lidé, kteří potřebují naši pomoc a čas budou na světě stále. A stále máme příležitost pomáhat. Ale teď jde Pánu Bohu o to, abychom **jeho** přijali a milovali. Jde mu především o naše srdce. Chce do něho vstoupit a proměnit je a působit v něm. Takový člověk pak nepočítá a neodměřuje. Dává s radostí a s vděčností, co sám přijal.

Jen tak můžeme být užiteční druhým, když se občas zastavíme, budeme vnímat Boží slovo a necháme se proměnit Boží láskou a mocí.

/Slovo na pátou neděli postní 3. dubna 2022 Dana Kalivodová/